

‘Ο Θάνατος Χτυπάει

(Η ΔΡΑΣΗ έκτυλίσσεται στήν κρεβατοκάμαρα τοῦ διώροφου σπιτιοῦ τοῦ Νάτ “Ακερμαν, κάπου στούς Κίου Γκάρντενς. Μοκέτα καλύπτει τό πάτωμα. Υπάρχει μεγάλο διπλό κρεβάτι και πολλή έκζητηση. Τό δωμάτιο είναι ύπερ-έπιπλωμένο, öλο κουρτίνες, και στούς τοίχους ύπάρχουν άρκετοί πίνακες κι ἔνα δχι και τόσο έλκυστικό βαρόμετρο. Άπαλή μελωδική μουσική καθώς σηκώνεται η αύλαία. Ο Νάτ “Ακερμαν, ἔνας φαλακρός, κοιλαράς πενηνταεφτάχρονος βιομήχανος ἐνδυμάτων, είναι ξαπλωμένος στό κρεβάτι και ξεψαχνίζει τήν αυδιανή πρωινή ἐφημερίδα. Φοράει μπουρνούζι και παντόφλες, και διαβάζει μέ τό φῶς μιᾶς λάμπας ἐνσωματωμένης στή λευκή, πάνω μεριά τοῦ κρεβάτιοῦ. Ξαφνικά ἀκοῦμε ἔνα δόρυφο, κι ὁ Νάτ ἀνακάδεται και κοιτάει πρός τό παράδυρο).

Νάτ: Τί ‘ν’ αὐτό γαμῶτο;

(Σκαρφαλώνοντας ἀδέξια μπαίνει ἀπ’ τό παράδυρο μιά σκοτεινή, κουκουλωμένη σιλουέτα. Ο ἀπρόσκλητος ἐπισκέπτης φοράει μαύρη καπισόν και ἐφαρμοστά μαῦρα ρούχα. Η κουκούλα καλύπτει τό κεφάλι του, ὅχι ὅμως τό πρόσωπό του, πρόσωπο μεσήλικα και κάτασπρο. Μοιάζει κάπως μέ τό Νάτ στήν ἐμφάνιση. Ξεφυσάει δυνατά κι ὕστερα σκοντάφτει στό περβάζι τοῦ παραδύρου και πέφτει μές στό δωμάτιο).

Θάνατος (γιατί γιά τό Θάνατο πρόκειται): Παναγίτσα μου.
Κόντεψα νά γκρεμοτσακιστώ.

Νάτ (παρακολουθώντας κατάπληκτος): Ποιός είστε;
Θάνατος: Θάνατος.

Νάτ: Ποιός;

Θάνατος: Θάνατος. "Άκου — μπορῶ νά κάτσω; Πήγα νά γκρεμοτσακιστώ. Τρέμω σά φυλλαράκι.

Νάτ: Ποιός είστε;

Θάνατος: Θάνατος. Υπάρχει κάνα ποτήρι νερό;

Νάτ: Θάνατος; Τί έννοεις, Θάνατος;

Θάνατος: Σοῦ συμβαίνει τίποτα; Τά βλέπεις — ναι ή ού— τά μαῦρα ρουχαλάκια και τό χλομιασμένο πρόσωπο;

Νάτ: Τά βλέπω.

Θάνατος: Εἰν' Ἀπόκριες;

Νάτ: "Οχι.

Θάνατος: Τότε εἰμ' ο Θάνατος. Μπορῶ λοιπόν νά χω ἔνα ποτηράκι νερό — η καμιά γκαζοζίτσα;

Νάτ: "Άν πρόκειται γιά πλάκα—

Θάνατος: Τί εἶδους πλάκα; Πενήντα έφτά δέν είσαι; 'Ονοματί Νάτ "Ακερμαν"; 'Οδός Πασίφικ, ἀριθμός 118; 'Εκτός κι ἂν έχω κάνει λάθος — ποῦ ναι μωρέ έκεινο τό είδοποιητήριο; (Ψαχουλεύει τήν τσέπη του, τελικά βγάζει μιά καρτέλα που γράφει μιά διεύδυνση. Σά νά τήν έπαληθεύει).

Νάτ: Τί θές ἀπό μένα;

Θάνατος: Τί θέλω; Τί λές νά θέλω;

Νάτ: Θ' ἀστειεύεσαι βέβαια. Χαίρω ἄκρας ύγειας.

Θάνατος (ἀσυγκίνητος): Χμ. χμ. (Κοιτώντας όλόγυρα).

Θάνατος ωραιότατος χῶρος. Τόν φτιάξατε οι ἴδιοι;

Νάτ: Πήραμε μιά ντεκορατρίς, ἀλλά εἴπαμε κι ἐμεῖς τή γνώμη μας.

Θάνατος (κοιτώντας ἔναν πίνακα στόν τοῖχο): Πολύ μ' ἀρέσουν αὐτά τά παιδιά μέ τά μεγάλα μάτια.

Νάτ: Δέ θέλω νά πεθάνω ἀκόμα.

Θάνατος: 'Εσύ δέ θές νά πεθάνεις; Σέ παρακαλῶ, μήν ἀρχίσεις τώρα. Δέ φτάνει πού μοῦ 'ρχετ' ἐμετός ἀπ' τό σκαρφάλωμα;

Νάτ: Ποιό σκαρφάλωμα;

Θάνατος: Σκαρφάλωσα γιά ν' ἀνεβῶ στήν ύδρορρόη. Πήγαινα νά κάνω δραματικό μπάσιμο. Βλέπω τά μεγάλα παράθυρα κι εσένα ξύπνιο νά διαβάζεις. 'Αξίζει νά ποῦμε νά δοκιμάσουμε. Θά σκαρφαλώσω λέω και θά κάνω μπάσιμο μέ μιά μικρή —ξέρεις... (Κάνει τό κράκ τῶν δαχτύλων) "Ελα σύμως πού πιάνεται τό τακούνι μου σέ κάτι περικοκλάδες, σπάει ό σωλήνας, και κρέμομαι ἀπό μιά κλωστή. Μετά ή μπέρτα μου άρχιζει νά σκίζεται. Μπρός, ἄντε νά τοῦ δίνουμε. 'Αρκετά ώς ἐδῶ γι' ἀπόψε.

Νάτ: Μοῦ 'σπασες τήν ύδρορρόη;

Θάνατος: Σ' τήν ἔσπασα! Δέ σ' τήν ἔσπασα. Λύγισε λίγο. Δέν ἄκουσες τίποτα; Κουτρουβαλιάστηκα στό χῶμα.

Νάτ: Διάβαζα.

Θάνατος: Θά 'χες ἀπορροφηθεῖ γιά τά καλά. (Σηκώνοντας τήν ἐφημερίδα πού διάβαζε ὁ Νάτ) ΦΟΙΤΗΤΕΣ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΣΕ ΤΕΚΕ. Μπορῶ νά σ' τή δανειστῶ;

Νάτ: Δέν τέλειωσ' ἀκόμα.

Θάνατος: Χμ —δέν ξέρω πῶς νά σ' τό θέσω τό θέμα, δικέ μου...

Νάτ: Γιατί δέ χτύπαγες ὅπως ὅλος ὁ κόσμος τό κουδούνι;

Θάνατος: Αύτό δέ σου λέω; Γινότανε κι αύτό, ἀλλά τί ἐντύπωση θά 'κανε; "Ετσι πού τό πῆγα, εἶχαμε και λίγο δραματάκι. Κάτι, ἐπιτέλους. "Εχεις διαβάσεις Φάουστ;

Νάτ: Τί;

Θάνατος: Κι ἄν εἶχες παρέα; 'Εκεī πού κάθεσαι ώραια ώραια μέ τίποτα σπουδαία πρόσωπα, νά σου κι ἐγώ, ὁ Θάνατος —πῶς τό βλέπεις, νά χτυπήσω τό κουδούνι και νά μπουκάρω ἀπ' τήν κυρία; Σ' είχα γιά ξένπνο.

Νάτ: 'Ακοῦστε, Κύριε, εἶναι πολύ ἀργά.

Θάνατος: Βεβαιότατα. Λοιπόν, ἀναχωρήσαμε;

Νάτ: Γιά ποῦ;

Θάνατος: Θάνατο. Τ' 'Αγύριστο. Τό Μεγάλο Ταξίδι. Τήν Αἰώνια 'Ανάπαυση. (Κοιτώντας τό δικό του τό γόνατο) "Ασχημο κόψιμο νά ποῦμε. Πρώτη μου ἀποστολή, και κινδυνεύω κιόλας νά χτυπήσω γάγγραινα.

Νάτ: Γιά στά', γιά στάσου ἔνα λεπτό. Θέλω λίγο καιρό. Δέν εἴμ' ἔτοιμος γι' ἀναχωρηση.

Θάνατος: Σόρυ. Δέ μπορῶ νά σᾶς βοηθήσω. Θά τό 'θελα, ἀλλά ἔφτασε ἡ στιγμή.

Νάτ: Πῶς ἔφτασ' ἡ στιγμή; Μόλις ἔκλεισα μέ τούς Σύγχρονους Σχεδιαστές.

Θάνατος: Τί θά κερδίσεις, λίγα δολάρια παραπάνω, παρακάτω.

Νάτ: Βέβαια, τί ἀνάγκη ἔχει ἐσύ; Ἐσᾶς θά σᾶς τά 'χουνε πληρωμένα τά πήγαιν' ἔλα ὅλα.

Θάνατος: Τί λές, δέν τ' ἀποφασίζεις νά τοῦ δίνουμε;

Νάτ (ἐξετάζοντάς τον): Συμπάθα με, ἀλλά δέ μπορῶ νά τό πιστέψω ὅτ' είσαι ό Θάνατος.

Θάνατος: Γιατί; Ποιόν περίμενες —τό Ρόκ Χάτσον;

Νάτ: "Οχι, δέν είν' αὐτό.

Θάνατος: Λυπάμαι ἄν σ' ἀπογοήτευσα.

Νάτ: Μή στεναχωριέσαι. Πῶς νά σ' τό πῶ, πάντα είχα τήν ἐντύπωση πώς θά 'σουνα... ἔ... ψηλότερος.

Θάνατος: Είμαι ἔνα κι ἐβδομήντα. Δέν είμαι κοντός γιά τό βάρος μου.

Νάτ: Μοῦ μοιάζεις λίγο.

Θάνατος: Μέ ποιόν θά 'πρεπε νά μοιάζω; Ό δικός σου θάνατος είμαι.

Νάτ: "Ασε μου λίγο καιρό. Μιά μέρα ἀκόμα.

Θάνατος: Δέ μπορῶ. Πῶς θές νά σ' τό πῶ;

Νάτ: Μιά μερούλα. Εἴκοσ' τέσσερις ώρες.

Θάνατος: Τί τίς θές; Τό ράδιο είπε ὅτι θά βρέχει αὔριο.

Νάτ: Δέ γίνεται νά τά βολέψουμε κάπως;

Θάνατος: Σάν πῶς;

Νάτ: Σκάκι παιζεις;

Θάνατος: "Οχι.

Νάτ: Κάποτ' είχα δεῖ έναν πίνακα πού 'παιζες σκάκι.

Θάνατος: Δέ μπορεῖ νά 'μουνα γώ, γιατί ἐγώ δέν ξέρω σκάκι.

Νάτ: Ραμί ξέρεις;

Θάνατος: "Αν ξέρω λέει ραμί; Ρωτᾶς ἄν είναι τό Παρίσι πόλη;

Νάτ: Τό παιζεις στά δάχτυλα, ἔ;

Θάνατος: "Οντως.

Νάτ: "Άκου λοιπόν τί θά γίνει—

Θάνατος: Μήν πᾶς νά κάνεις συμφωνίες μαζί μου.

Νάτ: Θά σέ παιξω ἔνα ραμί. "Αν κερδίσεις, θ' άναχωρήσω χωρίς δεύτερη κουβέντα. "Αν κερδίσω, μοῦ δίνεις λίγο χρόνο άκρια. Λιγουλάκι —μιά μέρα μονάχα.

Θάνατος: Ποιός έχει τώρα καιρό γιά ραμί;

Νάτ: "Ελα μωρέ. "Αν είσαι τόσο καλός σσο λές.

Θάνατος: 'Εδω πού τά λέμε, τήν κάνω κέφι μιά παρτίδα...

Νάτ: "Ελα λοιπόν. Μήν είσ' άνάποδος. Μισή ώριτσα μόνο.

Θάνατος. Δέ μοῦ ἐπιτρέπεται ξέρεις.

Νάτ: Τά χω δῶ, νά, τά χαρτιά. Μήν τό κάνεις μελόδραμα.

Θάνατος: 'Εντάξει, έντάξει, μπρός. "Ας παίξουμε λίγο. Θά μέ ξεκουράσει κάπως.

Νάτ (παίρνοντας χαρτιά, μπλόκ, και μολύβι): Δέν πρόκειται νά τό μετανιώσεις.

Θάνατος: Μή μιλᾶς σά βρομοέμπορας. Πιάσ' τά χαρτιά και δῶσ' μου μιά γκαζόζα και βγάλε κατιτίς. Γιά τ' ονομα τοῦ Θεοῦ, ἐπίσκεψη έχεις, δέ θά σερβίρεις κάνα τσίπς, κάν' άλμυρό;

Νάτ: 'Υπάρχουν παλιοσοκολατάκια σ' ἔνα δίσκο κάτω.

Θάνατος: Παλιοσοκολατάκια. Κι αν έρχόταν ό Πρόεδρος; Θά τοῦ βγαζεις κι αύτουνοῦ παλιοσοκολατάκια;

Νάτ: 'Εσύ δέν είσ' ό Πρόεδρος.

Θάνατος: Μοίρασε.

('Ο Νάτ μοιράζει.. βγαίνει ἔνα πεντάρι).

Νάτ: Θές νά τό παίξουμε μιά δεκάρα τό καπίκι γιά νά χει λίγο ένδιαφέρον;

Θάνατος: Δέ σοῦ φτάνει σσο ένδιαφέρον έχει ηδη άπο μόνο του τό πράμα;

Νάτ: Παίζω καλύτερα ὅταν παίζονται λεφτά.

Θάνατος: "Ο, τι πεῖς έσύ, Νιούτ.

Νάτ: Νάτ. Νάτ "Άκερμαν. Δέν ξέρεις τ' ονομά μου;

Θάνατος: Νιούτ, Νάτ —έχω τέτοιο πονοκέφαλο...

Νάτ: Τό θές τό πεντάρι;

Θάνατος: "Οχι.

Νάτ: Τότε τράβα.

Θάνατος (παρατηρώντας τά χαρτιά του καθώς τραβάει):

Εγκέφαλος

Θεούλη μου, δέν ᔁχω τίποτα.

Νάτ: Πώς είναι;

Θάνατος: Πώς είναι ποιό;

(Όσο λέγονται τά παρακάτω, τραβάνε χαρτιά και ξεσκαρτάρουν).

Νάτ: 'Ο Θάνατος.

Θάνατος: Πώς θές νά 'ναι; Όριζοντιώση.

Νάτ: Δέν ύπάρχει τίποτε μετά;

Θάνατος: "Α, μαζεύεις δυάρια.

Νάτ: Ρωτάω. Δέν ύπάρχει τίποτε μετά;

Θάνατος (άφηρημένα): Θά δείς.

Νάτ: "Α, αρα θά δῶ κάτι.

Θάνατος: Τί νά σου πῶ, ίσως δέν έπρεπε νά έκφραστῶ
έτσι. Πέτα.

Νάτ: Μέ τό τσιγκέλι σ' τά βγάζω.

Θάνατος: Παῖς χαρτιά.

Νάτ: 'Εντάξει, παῖξε, παῖξε.

Θάνατος: 'Αποσπάστηκα και σου χωρίξει ένα σωρό
φύλλα.

Νάτ: Μήν κοιτᾶς τά κάτω.

Θάνατος: Δέν τά κοιτάω. Τά ισιώνω. Ποιό ήταν τό χαρτί γιά
τό χτύπημα;

Νάτ: Τό τέσσερα. Είσ' έτοιμος κιόλας νά χτυπήσεις;

Θάνατος: Ποιός είπε ότι είμ' έτοιμος νά χτυπήσω; 'Εγώ
άπλως ρώτησα ποιό ήταν τό χαρτί γιά τό χτύπημα.

Νάτ: Κι έγώ άπλως ρώτησα αν ύπάρχει τίποτα μπροστά νά
προσβλέπω.

Θάνατος: Παῖξε.

Νάτ: Δέ μπορεῖς νά μοῦ πεῖς τίποτα; Ποῦ πάμε;

Θάνατος: Πά-μέ; "Αν θές νά μάθεις, πέφτεις σά σωρός
στό πάτωμα.

Νάτ: "Α, μπά; Δέ βλέπω τήν ωρα! Θά πονέσει;

Θάνατος: Στιγμιαία ύπόθεση.

Νάτ: Θαῦμα. (Άναστενάζει) "Ο, τι μοῦ χρειαζότανε. "Ένας
ἄνθρωπος κλείνει μέ τούς Σύγχρονους Σχεδιαστές...

Θάνατος: Τέσσερα.

Νάτ: Χτυπᾶς;

Θάνατος: Κερδίζω;

Νάτ: "Οχι, έχω δυάρια.

Θάνατος: Κοροϊδεύεις, ς;

Νάτ: "Οχι, χάνεις.

Θάνατος: "Ελα Χριστέ και Παναγιά, κι έγώ νόμιζα πώς
κράταγες έξάρια.

Νάτ: "Οχι. Έσύ μοιράζεις. Είκοσι καπίκια και δυό κάβρες.

"Αντε (·Ο Θάνατος μοιράζει). Πρέπει νά πέσω στό πάτωμα,
ς; Δέ γίνεται νά στέκομαι πάνω ἀπ' τόν καναπέ ὅταν συμβεῖ;

Θάνατος: "Οχι. Παιξε.

Νάτ: Γιατί όχι;

Θάνατος: Γιατί πέφτεις στό πάτωμα! Παράτα με. Προσπο-
θώ νά συγκεντρωθώ.

Νάτ: Γιατί πρέπει νά 'ναι στό πάτωμα; Αύτό σέ φωτάσ
μόνο! Γιατί νά μή γίνουν όλα κατά τό σχέδιο κι έγώ νά σταθώ
δίπλα στόν καναπέ;

Θάνατος: Θά δῶ τί μπορώ νά κάνω. Μποροῦμε τώρα νά
παιξουμε:

Νάτ: Δέν ξαναμιλάω. Μού θυμίζεις τό Μό Λέφκογουιτζ.
Είναι κι αύτός ισχυρογνώμων.

Θάνατος: Τού θυμίζω τό Μό Λέφκογουιτζ. Είμαι μά από
τίς τρομακτικότερες μορφές πού μπορεί νά φανταστεί κα-
νείς, και σέ τούτον έδω τού θυμίζω τό Μό Λέφκογουιτζ. Τί
είναι, γουναράς;

Νάτ: Ναι, ασχημα θά σου 'πεφτε νά 'σουνα στή θέση του.
Τόν ύπολογίζω στά τέσσερα έκατομμύρια τό χρόνο. Άξεσου-
άρ. "Έχει δικό του έργοστάσιο. Δύο.

Θάνατος: Τί πράμα;

Νάτ: Δύο. Χτυπάω. Τί έχεις πάνω;

Θάνατος: Τά χαρτιά μου είναι σά σκόρ τού μπάσκετ.

Νάτ: Είναι και πίκες.

Θάνατος: "Αν δέ μύλαγες διαρκώς...

(Ξαναμοιράζουν και συνεχίζουν).

Νάτ: Τί ένωοούσες πρίν ὅταν μού 'πες ὅτι είναι ή πρώτη
σου δουλειά;

Θάνατος: 'Εσύ τί κατάλαβες;

Νάτ: Μά θές νά πιστέψω ὅτι κανένας δέν έχει άναχωρήσει

διά τάς αἰώνιας μονάς ως σήμερα;

Θάνατος: Και βέβαια όχι. Ἀλλά δέν τούς πῆρα ἐγώ.

Νάτ: Ποιός τούς πήρε τότε;

Θάνατος: Ἀλλοι.

Νάτ: Είναι κι άλλοι;

Θάνατος: Βεβαιότατα. Ο καθένας μας ἔχει τό δικό του, προσωπικό τρόπο θανάτου.

Νάτ: Δέν τό ἔχει καθόλου αύτό.

Θάνατος: Γιατί νά τό ξέρεις; Ποιός είσαι;

Νάτ: Τί πά νά πει ποιός είμαι; Τίποτα δέν είμαι λοιπόν;

Θάνατος: Ὁχι τίποτα. Είσαι ἔνας βιομήχανος ἐνδυμάτων.

Βάσει ποίας λογικῆς θέλεις νά κατέχεις τά αἰώνια μυστήρια;

Νάτ: Τί κάθεσαι και λές τώρα; Ἀσχημα λεφτά βγάζω;

Σπουδασα δύο παιδιά. Ο ἔνας είναι διαφημιστής, ή άλλη

παντρεύτηκε. ἔχω σπίτι δικό μου. ἔχω Κράισλερ. Η

γυναίκα μου ἔχει ὅτι έπιθυμει. Υπηρέτοις, μίνκ, ταξίδια.

Νά, τώρα βρίσκεται στό Ήντεν Ρόκ. Πενήντα δολάρια τή

μέρα γιατί θέλει νά ναι κοντά στήν ἀδερφή της. ἔχω

προγραμματίσει νά πάω νά τή συναντήσω τήν άλλη βδομάδα.

Τί σου πέρασε ἀπό τό μυαλό πώς είμαι —κάνας μπατίρης

νόμισες;

Θάνατος: Ἐληξε. Μήν είσαι τόσο μυιάγγιχτος.

Νάτ: Ποιός είναι μυιάγγιχτος;

Θάνατος: Πῶς θά σου φαίνοταν σάν προσβαλλόμουνα ἐγώ εὔκολα;

Νάτ: Γιατί, σέ πρόσβαλα καθόλου;

Θάνατος: Δέν είπες ὅτι σ' ἀπογοήτευσα;

Νάτ: Τί περίμενες; Θές νά καλέσω τή γειτονιά νά τό παντρυώσουμε;

Θάνατος: Δέ λέω γι' αύτό. Εννοώ ἐγώ προσωπικά. Είμαι πολύ κοντός, είμαι τό να, είμαι τ' άλλο.

Νάτ: Είπα πώς μοῦ μοιάζεις. Είναι σάν ὄντανάκλαση.

Θάνατος: Καλῶς, μοιράζε, μοιράζε.

(Συνεχίζουν νά παῖζουν ἐνώ μουσική ἀρχίζει νά καλύπτει τόν ήχο και τά φώτα νά χαμηλώνουν ώσπου τούς καλύπτει τελείως τό σκοτάδι. Τά φώτα ξανανάβουν σιγά σιγά, και τώρα είναι ἀργότερα και τή παρτίδα ἔχει πάρει

τέλος. Ό Νάτ μετράει).

Νάτ: Έξήντα όχτω... ἔνα και πενήντα... Ή, έχασες.

Θάνατος (ξεφυλλίζοντας και κοιτώντας ἀπογοητευμένος τά τραπουλόχαρτα): Τό ξερα πώς ἐπρεπε νά πετάξω ἐκεῖνο τό ἐννιάρι. Γ' αμῶ το.

Νάτ: Λοιπόν, θά σέ δῶ αὔριο.

Θάνατος: Τί ἐννοεῖς θά μέ δεῖς αὔριο;

Νάτ: Κέρδισα τήν ἐπιπλέον μέρα. Παράτα με..

Θάνατος: Σοβαρά μιλοῦσες;

Νάτ: Κάναμε μιά συμφωνία.

Θάνατος: Ναι, ἀλλά—

Νάτ: Νά λείπουν τά ἀλλά. Κέρδισα εἴκοσ' τέσσερις ώρες.

Ξανάλα αὔριο.

Θάνατος: Δέν ηξερα ὅτι παίζαμε πραγματικά γιά χρόνο.

Νάτ: Κακῶς, κακῶς γιά σένα. Ήπρεπε νά προσέχεις.

Θάνατος: Ποῦ νά πάω τώρα εἴκοσ' τέσσερις ώρες;

Νάτ: Τί μέ νοιάζει ἐμένα; Τό σημαντικό εἶναι ὅτι ἐγώ κέρδισα μιά ἐπιπλέον μέρα.

Θάνατος: Γιά μένα ὅμως πώς τό βλέπεις —νά βολτάρω στούς δρόμους;

Νάτ: "Αντε σέ κάνα ξενοδοχεῖο, δές κάνα σινεμαδάκι. Χέστο! Μήν τό κάνεις θέμα.

Θάνατος: Δέν ξανακοιτᾶς τήν ύπόθεση;

Νάτ: "Ασε πού μοῦ χρωστᾶς εἴκοσι όχτω δολάρια.

Θάνατος: Τί;

Νάτ: Αύτό πού ἄκουσες, φιλαράκο. Νά το —διάβασε.

Θάνατος (ψάχνοντας τίς τσέπες του): "Έχω κάτι ψιλά —δέ βγαίνουν εἴκοσι όχτω δολάρια.

Νάτ: Δέχομαι τσέκ.

Θάνατος: 'Από ποιές καταθέσεις;

Νάτ: Κοίτα μέ ποιόν ἔχω πάρε δῶσε.

Θάνατος: Τράβα μου μήνυση. Ποῦ νά χω καταθέσεις;

Νάτ: Εντάξει, κατέβαινε ὅσα ἔχεις και πατσίσαμε.

Θάνατος: "Ακου, τά χρειάζομαι αὐτά τά λεφτά.

Νάτ: Τί τά θέλεις έσύ τά λεφτά;

Θάνατος: Μά ξέρεις, τί λές τώρα; 'Εδῶ πᾶς στό 'Υπερ-πέραν.

Νάτ: "Ε και;

Θάνατος: "Ε —ξέρεις, πόσο μακριά είναι;

Νάτ: "Ε και;

Θάνατος: Και τί θά δίνουμε στά βενζινάδικα, στά διόδια;

Νάτ: Μ' άμάξι πάμε!

Θάνατος: Θά δεῖς. (Άνησυχα) Κοίτα —θά ξαναγυρίσω αὔριο, και θά μου δώσεις μιά εύκαιρία νά ξανακερδίσω τά λεφτά. Διαφορετικά τήν έχω ασχημα.

Νάτ: "Ο, τι θές. Θά παίξουμε τό πάτσι σου. Κινδυνεύω νά κερδίσω έξτρα βδομάδα, ή μήνα. "Οπως παίζεις, μπορεί και χρόνια.

Θάνατος: Πρός τό παρόν είμαι ταπι.

Νάτ: Αὔριο, αντε.

Θάνατος (ένω σπρώχνεται πρός τήν έξοδο): Ποῦ είναι κάνα καλό ξενοδοχείο; Τί ξενοδοχείο και τρίχες λέω, έδω δέν έχω δεκάρα. Θά πά νά τή βγάλω σέ κάνα καφενείο. (Παίρνει τήν έφημερίδα).

Νάτ: "Εξω. "Εξω. 'Η έφημερίδα είναι δικιά μου. (Τήν ξαναπαίρνει).

Θάνατος (βγαίνοντας): Δέν τόν επαιρνα νά φύγω. Πήγα και μπλέχτηκα μέ τά χαρτιά.

Νάτ (φωνάζοντας στό κατόπι του): Και πρόσεχε πού κατεβαίνεις. Σ' ένα άπ' τά σκαλά τό χαλάκι είναι λάσκα.

(Και, άτακα, άκουμε ένα τρομαχτικό γκρέμισμα. Ό Νάτ, άναστενάζει, μετά πάει στό κομοδίνο και κάνει ένα τηλεφώνημα).

Νάτ: Χάλου, Μό; Έγώ. "Ακου δέν ξέρω αν μου κάνει κανένας καμιά πλάκα, άλλα ό Θάνατος ήταν πρίν λίγο έδω. Παίξαμε μιά παρτιδίτσα... "Οχι, ό Θάνατος. Αύτοπροσώπως. Ή κάποιος πού ίσχυρίζεται ότ' είναι ό θάνατος. Άλλα βρέ παιδί μου, είναι και πολύ κρετίνος!

ΑΥΛΑΙΑ